

бъше съвсемъ новъ и яносинъ като небето. И както нѣкога му се струваше, че седи на дантелената покривка въ гостната стая, а отсреща го гледа червената чайна чаша, нашарена съ златни цвѣтя.

Разбира се, глиненото гърне съ ошафа не вземаше никакво участие въ

разговора между чайника и тенджерата, защото бѣше глупаво и надутото като всички гърнета.

То си знаеше само своето:

— Б-р-р-ръ!

И размотаваше високо нагоре голѣми кълбета пара.

Светославъ Минковъ

МАЙЧИНА ПЪСЕНЬ

Нѣма вече да оправямъ
вечеръ твоего креватче,
приказки да ти разправамъ
за небесното ти брагче,
пѣсни да ти пѣя тихо —
да не чувашъ зимний вихъръ,
топличко да те завивамъ
и надъ тебе да заспивамъ.

Нѣма вече да те вода
въ улицитѣ за ржчица,
да ти соча въ небосвода
нейде полетѣла птица, —
и да сѣщамъ, какъ прелива
въ сложената довърчиво
мъничка ржчица твоя —
щастieto и покоя.

Азъ ще скитамъ безутешна
въ безучастната чужбина.
Твой връстникъ когато срещна,
насълзена ще отмина . . .
Ти ще си играешъ кротко,
ще отивашъ на разходка,
и понѣвга — нѣвга само,
ще запитвашъ: „Де е мама?“

Е. Багряна